

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr.11.241 van 23 april 2015
in de zaak A. 215.300/XIV-36.304**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Eugène Smitsstraat 28-30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 16 maart 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 138.236 van 11 februari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 19 maart 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van Stateen van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoekster gaat voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een beroep tot nietigverklaring van een beslissing van de staatssecretaris of diens gemachtigde slechts over een annulatiebevoegdheid beschikt waarbij hij enkel de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing vermag na te gaan. Het

komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om na te gaan of verzoekster in feite al dan niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dan ook terecht dat de verwerende partij geen rekening kon houden met documenten die verzoekster pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

De kritiek die verzoekster in haar tweede middel ontwikkelt, is grotendeels gesteund op de voorgehouden schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoekster heeft de schending van die bepaling echter niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat het in die mate een nieuw middel betreft dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Voor het overige kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Nu verzoekster ingevolge de aanvankelijk bestreden beslissing niet langer wettig op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij zich niet dienstig beroepen op artikel 1, eerste lid, van het Protocol 7 van 22 november 1984 bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het derde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drieëntwintig april tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams